

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Banco de Caja España de Inversiones, Salamanca y Soria, SA

Strona pozwana: Francisco Javier Rodríguez Barbero y María Ángeles Barbero Gutiérrez

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z dyrektywą Rady 93/13/EWG⁽¹⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, a w szczególności z art. 6 ust. 1 tej dyrektywy, oraz celem zagwarantowania ochrony konsumentów i użytkowników zgodnie z zasadami równoważności i skuteczności, w przypadku gdy sąd krajowy uzna, że dany warunek umowy dotyczący odsetek za zwłokę w umowach pożyczki hipotecznej jest nieuczciwy, musi on stwierdzić nieważność tego warunku i uznać, że nie jest on wiążący, czy też wręcz przeciwnie, musi miarkować wysokość odsetek za zwłokę, nakazując podmiotowi prowadzącemu egzekucję lub pożyczkodawcy przeliczenie tych odsetek?
- 2) Czy drugi przepis przejściowy ustawy 1/2013 z dnia 14 maja 2013 r. nie oznacza niczego innego, jak ograniczenia ochrony interesów konsumenta, nakładając w sposób dorozumiany na sąd krajowy obowiązek miarkowania wysokości odsetek za zwłokę wynikających z warunku umownego, który został uznany za nieuczciwy, poprzez przeliczenie przewidzianych w umowie odsetek i utrzymanie w mocy nieuczciwego warunku, zamiast stwierdzenia nieważności takiego warunku i uznania, że nie jest on wiążący dla konsumenta?
- 3) Czy drugi przepis przejściowy ustawy 1/2013 [...] narusza dyrektywę Rady 93/13/EWG [...], w szczególności zaś jej art. 6 ust. 1, stojąc na przeszkodzie stosowaniu zasad równoważności i skuteczności w dziedzinie ochrony konsumentów oraz powodując uniknięcie zastosowania sankcji nieważności oraz braku związania nieuczciwymi warunkami umownymi w zakresie naliczania odsetek za zwłokę w umowach pożyczki hipotecznej zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy 1/2013?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s. 29.

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu, Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-88/14)

(2014/C 135/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Smulders, B. Martenczuk, G. Wils, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 1 oraz art. 4 pkt 4 w zakresie, w jakim dodaje on nowy art. 4b, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1289/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu⁽¹⁾;
- uznanie, że skutki przepisów, których nieważność stwierdzono, oraz jakiegokolwiek środka przyjętego w ich wykonaniu są ostateczne do czasu ich zastąpienia w rozsądnym terminie poprzez akty przyjęte zgodnie z traktatem stosownie do jego wykładni dokonanej w wyroku Trybunału;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Posiłkowo, w razie gdyby Trybunał uznał, że wyżej wymienione przepisy są nierozdzielnie związane z pozostałą częścią zaskarżonego rozporządzenia, Komisja wnosi o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1289/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu, w całości;

- uznanie, że skutki przepisów, których nieważność stwierdzono, oraz jakiegokolwiek środka przyjętego w ich wykonaniu są ostateczne do czasu ich zastąpienia w rozsądnym terminie poprzez akty przyjęte zgodnie z traktatem stosownie do jego wykładni dokonanej w wyroku Trybunału;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja wnosi o stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 1 oraz art. 4 pkt 4 w zakresie, w jakim dodaje on nowy art. 4b, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1289/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wize podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu. Pośilkowo, w razie gdyby Trybunał uznał, że wyżej wymienione przepisy są nierozdzielnie związane z pozostałą częścią zaskarżonego rozporządzenia, Komisja wnosi o stwierdzenie nieważności całego rozporządzenia.

Komisja jest zdania, że wskazane przepisy są niezgodne z art. 290 i 291 TFUE w zakresie, w jakim przewidują one posługiwanie się aktami delegowanymi, gdyż odnośne akty delegowane nie uzupełniają ani nie zmieniają aktu ustawodawczego, lecz go wykonują.

(¹) Dz.U. L 347, s. 74.

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 13 stycznia 2014 r. w sprawie T-134/12
Investigación y Desarrollo en Soluciones y Servicios IT przeciwko Komisji, wniesione w dniu
4 marca 2014 r. przez Investigación y Desarrollo en Soluciones y Servicios IT**

(Sprawa C-102/14 P)

(2014/C 135/30)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Investigación y Desarrollo en Soluciones y Servicios IT, SA (przedstawiciel: M. Jiménez Perona, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie w całości wydanego przez Sąd (druga izba) w dniu 13 stycznia 2014 r. postanowienia w sprawie T-134/12, w którym uznał on skargę o stwierdzenie nieważności za niedopuszczalną;
- tytułem ewentualnym, uchylenie poszczególnych części tego postanowienia:
 - w zakresie dotyczącym pomocy otrzymanej przez projekty, które zostały wyliczone na pierwszej stronie skargi wszczynającej postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności;
 - w zakresie dotyczącym niedopuszczalności wniosku o odszkodowanie odnoszącego się do projektu *BeyWatch*;
 - w zakresie dotyczącym niedopuszczalności wniosku o odszkodowanie odnoszącego się do projektu *Indect*;
 - w zakresie dotyczącym niedopuszczalności wniosków o odszkodowanie odnoszących się do innych projektów;
- odesłanie postanowienia w całości Sądowi, aby ten wydał rozstrzygnięcie co do istoty sprawy;
- tytułem ewentualnym, odesłanie Sądowi przynajmniej tych części postanowienia, które Trybunał uzna za właściwe, aby Sąd wydał w ich zakresie rozstrzygnięcie co do istoty sprawy;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w niniejszej instancji oraz kosztów postępowania w sprawie T-134/12, która dotyczy tych samych zarzutów.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonym postanowieniu Sąd dopuścił się błędów dotyczących okoliczności faktycznych w ocenie dowodów ze względu na to, że nie uwzględnił on pewnych przedstawionych przez skarżącą w ramach skargi dowodów. Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd pominął okoliczności faktyczne, pominięcia i dowody mające istotne znaczenie dla uzasadnienia tego postanowienia.